

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Z. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 34 Az 8/2017-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-329/ZA-ZA11-K01-2017, rozhodl žalovaný o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Z uvedeného důvodu současně žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 34 Az 8/2017-48, Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti tvrdil nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a tyto skutečnosti současně svědčily o tom, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Krajský soud přihlédl k tomu, že žalobce v této žádosti tvrdil významné zhoršení zdravotního stavu, který mu přinejmenším výrazně komplikuje možnost vycestovat. Shledal také, že s přihlédnutím k osobní situaci žalobce by v zemi jeho původu mohlo dojít k dalšímu zhoršení jeho zdravotního stavu, které by mohlo mít fatální důsledky.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž se neodvolává na žádný zákonem předpokládaný stížnostní důvod.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že by v napadeném rozsudku „*chtěl ujasnit některé neúplné informace nebo nesrovnalosti*“. V kontextu dalších skutečností uvedených v kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel usiluje fakticky jen o upřesnění a doplnění skutečností obsažených v odůvodnění, které se vztahují k jeho pobytu v České republice, vývoji jeho zdravotního stavu a léčebnému postupu.

[5] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný (k jeho žalobě bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná.*

[7] Podle ustálené judikatury je citovaná zákonná ustanovení nutno vykládat tak, že kasační stížnost může podat jen ten účastník řízení, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konsekventně pak bylo zdejší soudem judikováno, že *[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41).

[8] V nyní posuzované věci stěžovatel v žalobě vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který zastavil řízení o jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud žalobě stěžovatele vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože tedy krajský soud stěžovateli vyhověl, podal stěžovatel proti jeho rozsudku kasační stížnost. Jedinými nedostatky, které stěžovatel spatřuje v napadeném rozsudku, jsou toliko „*neúplné informace a nesrovnalosti*“ v jeho odůvodnění; ohledně výroku rozsudku přitom ničeho nenamítá. Stěžovatel tak pomíjí skutečnost, že krajský soud rozhodl zcela v jeho prospěch, neboť rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a ohledně dalšího postupu ho zavázal svým právním názorem. Tím tedy umožnil, aby věc byla žalovaným meritorně projednána, a to včetně posouzení skutečností, které stěžovatel nyní v kasační stížnosti doplňuje a upřesňuje. Lze tedy shrnout, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem procesně zcela úspěšný, přičemž v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak.

[9] Jakkoli je zřejmé, že kasační stížnost stěžovatele vykazuje významné deficity, Nejvyšší správní soud jej k doplnění kasační stížnosti nevyzýval, neboť takový postup by byl s ohledem na specifické okolnosti věci zcela bezúčelný. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zjevné, že stěžovatel míní pouze doplnit napadený rozsudek (jeho odůvodnění) o některé, podle jeho názoru, podstatné informace. Podle judikatury zdejšího soudu se však cestou kasační stížnosti nelze domoci „*přezkumu právních názorů či dokonce formulací a konkrétních vyjádření uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobce.*“ Je tomu tak proto, že „*zásah do právní sféry žalobce je zásadně vždy způsoben jen výrokem rozhodnutí.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41).

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že ač je povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právníckého vzdělání advokátem obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), v nyní posuzované věci neshledal racionálního důvodu

pokračování

na splnění této podmínky trvat, jelikož (jak již uvedeno výše) by ani případná argumentace ustanoveného zástupce nemohla výsledek tohoto řízení nijak ovlivnit.

[11] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřipustnost.

[12] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu